

DOSSIER DE PREMSA

**"Per primera vegada en gran format,
les obres més importants d'un
dels moments més rics de
la pintura catalana."**

L'anhel de modernitat a l'europea era sentit pel món cultural català des dels anys vuitanta del segle XIX, i es féu evident quan uns pocs arquitectes - Antoni Gaudí, Lluís Domènech i Montaner... - van començar a construir en uns paràmetres radicalment nous.

Un anhel de modernitat de magnitud semblant es donà en la pintura, de manera estable, entre nosaltres, entorn el 1890; tot i que ja trobem indicis escadussers de novetat radical en algunes obres primerenques de **Ramon Casas**, on es veuen traces inequívokes de l'Impressionisme –aleshores l'estil pictòric considerat més modern en l'àmbit mundial.

Però ja abans que Casas fes el pas definitiu, alguns pintors de més edat que ell havien fet el primer pas cap a la modernitat. Són sobretot paisatgistes amb fort predomini de la llum, com Joan Roig Soler. Tanmateix, foren **Ramon Casas** i **Santiago Rusiñol** els definidors i el nucli central del nou moviment. I amb ells, en les diverses variants que un moviment tan ric suposa, els grans noms de la pintura catalana del moment: **Alexandre de Riquer**, **Josep M. Tamburini**, **Adrià Gual** o **Gaspar Camps** destaquen entre els simbolistes, com també el món singular d'**Aristides Maillol**, el gran escultor rossellonès; **Lluís Graner** i **Francesc Gimeno** sobresurten com a figures de fort caràcter personal; **Joan Llimona** fou l'ànima del Cercle Artístic de Sant Lluc, creat aleshores sota els auspicis del bisbe Torras i Bages; finalment, tanquen el cercle els anomenats postmodernistes amb figures tan importants com **Hermen Anglada-Camarasa**, **Joaquim Mir**, **Isidre Nonell**, **Ramon Pichot** o el mateix **Picasso** i, amb ells, **Lluïsa Vidal**, sens dubte la millor pintora catalana de l'època modernista.

"El Modernisme, fou una època de l'art i de la cultura catalanes no gaire llarga. De fet la podem fer durar uns vint-i-cinc anys a tot estirar. Però fou un moviment intensíssim: la densitat i diversitat d'autors i d'obres reeixides, i sobretot l'alt grau de modernitat que exhibien, demostrà que la vida catalana que generava aquell art s'havia posat al nivell dels corrents més ambiciosos i innovadors d'Europa, com no ho havia estat ben bé des de l'edat mitjana.

*El Modernisme representa la superació del provincialisme a què Catalunya estava fatalment abocada per la seva situació política subsidiària dins d'una Espanya centralista, entotsolada i decadent. I si bé és cert que les màximes realitzacions modernistes catalanes foren arquitectòniques –Gaudí i Domènech i Montaner especialment–, en el camp de la pintura el nivell fou també molt alt i d'una diversitat d'opcions que aquest volum ha tractat de recollir." **Francesc Fontbona***

Alexandre de Riquer

La Poesia / La Música

Tremp sobre tela

176 x 60 cm

1897

Col·lecció particular

Ramon Casas

Plein air

Oli sobre tela

50,5 x 65,5 cm

1890-1891

Museu Nacional d'Art de Catalunya, Barcelona

Pablo Picasso

La flor del malo Maternitat vora el mar

Oli sobre tela

81,7 xx 59,8 cm

1902

Pola Museum of Art, Japó

Santiago Rusiñol

Entrada al parc del Moulin de la Galette

Oli sobre tela

33,5 xx 41 cm

c. 1891

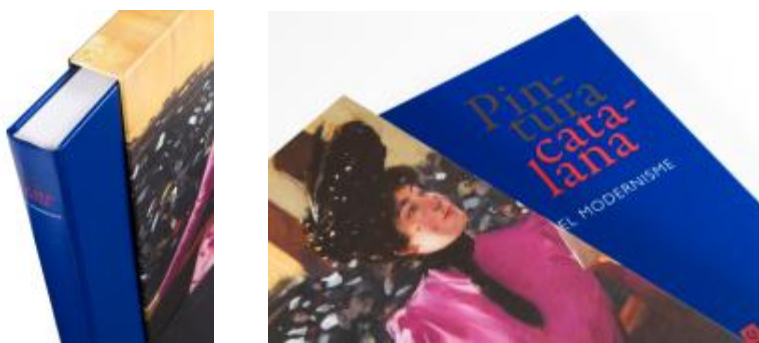
Museu Nacional d'Art de Catalunya, Barcelona

Francesc Fontbona (Barcelona, 1948) Llicenciat (1970) i doctorat (1987) en filosofia i lletres per la Universitat de Barcelona, s'ha especialitzat en el coneixement de l'art català del període que va del Modernisme al Noucentisme i, a través dels seus estudis, ha definit el concepte de postmodernisme.

Fou conservador de la secció de gravats (1978-94) i director de la Unitat Gràfica (1995-2013) de la Biblioteca de Catalunya.

Ha publicat nombrosos estudis dedicats, entre d'altres, a Marià Pidelaserra, Antoni Vila i Arrufat, Joaquim Torres i García, Ramon Casas, Joan Miró, Pablo Ruiz Picasso, Josep Roca-Sastre, Josep Amat, Antoni Gaudí, Manolo Hugué, Carles Mani, Francesc Torras i Armengol o a la crítica d'art. Entre els seus llibres sobresurten *La crisi del modernisme artístic* (1975, premi de la Crítica Serra d'Or 1977), *El paisatgisme a Catalunya* (1979), *Història de l'Art Català. Del Neoclassicisme a la Restauració 1808-1888* (1983), *La xilografia a Catalunya entre 1800 i 1923* (1992), *Josep Mompou. Biografia i catàleg de la seva obra (pintura, gravat i tapís)* (2000), *Els vitralls del cambril de Montserrat* (2011), *Pau Casals, col·leccionista d'art* (2013) i *Patrimoni monumental de Catalunya. Del Renaixement al segle XX* (2014). Dirigí l'obra col·laborativa *El Modernisme* (2002-04). En col·laboració amb Francesc Miralles és autor de *Crònica de Pla-Narbona* (1974), *Anglada Camarasa* (1981), que conté un important catàleg de l'obra d'aquest artista, *Del Modernisme al Noucentisme. 1888-1917* (1985) i *Anglada-Camarasa. Dibujos. Catálogo razonado* (2006).

Acadèmic numerari de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi (1989) i membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans (1992), forma part de diverses acadèmies, comitès científics i patronats.

Fitxa tècnica:

- Llibre de gran format: 33 x 42 cm
- 416 pàgines
- Obres de 70 pintors
- 200 pintures reproduïdes
- Enquadernació en pell
- Presentació: estoig folrat amb tela amb reproducció del quadre *Teatre Novetats*, de Ramon Casas
- Direcció i selecció d'obres: **Francesc Fontbona**, historiador de l'art, expert en Modernisme